

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 132/2022
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бојана Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.14/2021 од 13.09.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 109/21(2018) од 16.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бојана Милосављевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великом Градишту К.14/2021 од 13.09.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 109/21(2018) од 16.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту К.14/2021 од 13.09.2021. године окривљена АА је оглашена кривом због извршења кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ и осуђена је на новчану казну у износу од 30.000,00 (тридесетхиљада) динара коју је дужна да плати суду у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде на означени жиро рачун, а уколико то не учини иста ће бити замењена у казну затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљена је обавезана да плати суду на име паушала износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те да приватном тужиоцу ББ надокнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд донети посебно решење. Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 109/21(2018) од 16.11.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА – адвоката Бојана Милосављевића и потврђена је пресуда Основног суда у Великом Градишту К.14/2021 од 13.09.2021. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Бојан Милосављевић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Великом Градишту К.14/2021 од 13.09.2021. године и Вишег суда у Пожаревцу 1Кж1 109/21(2018) од 16.11.2021. године или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљену АА ослободити од оптужбе, а приватног тужиоца обавезати да окривљеној накнади трошкове кривичног поступка.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да се у конкретном случају не ради о кривичном делу пошто у радњама окривљене нема противправности, већ се ради о грађанскоправном односу или евентуално о комуналном прекршају. Наиме, по ставу браниоца, у питању је грађанскоправни однос из разлога јер се у изреци првостепене пресуде наводи само то да је окривљена „уклонила жичану ограду и преко трећих лица поставила даске како би изградила бетонску стазу“ на парцели приватног тужиоца, при чему како је једина намера окривљене била да уреди земљиште око зида своје зграде која се граничи са парцелом приватног тужиоца да би зграду заштитила од влажења, то је по ставу браниоца окривљена парцелу приватног тужиоца хтела да искористи искључиво као послужно добро, а то што окривљена није претходно затражила сагласност од приватног тужиоца или надлежних органа за обављање овог посла може се евентуално подвести под комунални прекршај.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 72/09 од 03.09.2009. године, са ступањем на снагу дана 11.09.2009. године) чини лице које самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, то, по налажењу Врховног касационог суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљена АА „... самовласно уклонила жичану ограду и преко трећих лица поставила даске како би изградила бетонску стазу на кп.бр. ..., њива површине 6,15 ари и кп.бр...., земљиште уз зграду – објекат површине 5 ари, укупне површине 11,15 ари и на делу кп.бр. ..., укупне површине 8,62 ари, све у КО ..., чији је власник, односно држалац приватни тужилац ББ из ..., сматрајући да окривљена има право својине и државине на наведеним парцелама“, а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ за које је она правноснажно оглашена кривом, због чега се као неосновани оцењују наводи захтева браниоца окривљене којима се указује да се у конкретном случају не ради о кривичном делу, већ о грађанскоправном односу или евентуално о комуналном прекршају.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљене у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је на штету окривљене примењен закон који се не може применити, обзиром да је кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ које се окривљеној ставља на терет остало у покушају, а није предвиђено кажњавање за покушај овог кривичног дела у смислу члана 30. КЗ, имајући у виду висину запрећене казне за кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ и да закон изричито не прописује кажњавање и за покушај овог кривичног дела. По ставу браниоца окривљене предметно кривично дело је остало у покушају, јер је окривљена само уклонила жичану ограду и преко трећих лица поставила даске како би изградила бетонску стазу на парцели приватног тужиоца, а како је то наведено у изреци првостепене пресуде, али је приватни тужилац спречио раднике да изврше наведено бетонирање.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене су неосновани, обзиром да у конкретном случају, по налажењу Врховног касационог суда, кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ није остало у покушају, већ се ради о довршеном кривичном делу. Наиме, имајући у виду да изреком правноснажне пресуде није ни утврђено да је окривљена започела бетонирање стаза које је спречено од стране приватног тужиоца, већ да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена самовласно уклонила жичану ограду и преко трећих лица поставила даске како би изградила бетонску стазу на катастарским парцелама чији је власник, односно држалац приватни тужилац ББ, сматрајући да има право својине и државине на наведеним парцелама, те имајући при томе у виду да су за постојање довршеног кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, довољне и радње окривљене које су наведене у изреци пресуде, а које је она самовласно предузела у циљу прибављања права за које сматра да јој припада, то је суд у конкретном случају правилно применио кривични закон када је кривичноправне радње окривљене правно квалификовао као кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, па се стога неосновано поднетим захтевом браниоца окривљене указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

У осталом делу захтева за заштиту законитости, указујући да суд није утврдио на страни окривљене умишљај да самовласно прибавља право својине и државине на парцелама приватног тужиоца, нити је утврдио да је окривљена сматрала да јој такво право припада, већ је то само претпоставка нижестепених судова, бранилац окривљене, по налажењу овога суда, у суштини оспорава чињенична утврђења суда у правноснажним одлукама везано за постојање субјективног обележја бића кривичног дела – умишљаја код окривљене, па самим тим и за постојање њене кривице, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене, односно њеног браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бојана Милосављевића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљене одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић